

РЕШЕНИЕ

№ 7166

гр. С, 18.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 178 СЪСТАВ, в публично заседание на осемнадесети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Г.С.Т.Т.

при участието на секретаря Б.ХР.Р.
като разгледа докладваното от Г.С.Т.Т. Гражданско дело № 20231110107914 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 422, ал. 1, във вр. с чл. 415 ГПК.

Образувано е по искова молба от „Т.С.“ ЕАД против К. В. К. с ЕГН: *****, за признаване за установено по отношение на ответника, че дължи в на „Т.С.“ ЕАД сумите 1 954,89 лева (хиляда деветстотин петдесет и четири лева и 89 стотинки), представляваща цена на доставена от дружеството топлинна енергия за период от 01.05.2019 г. до 30.04.2021 г. за топлоснабден имот апартамент 317, в гр. С, ж.к. Л. 4 бл. ****, вх. Б, ведно със законна лихва за период от 01.11.2022 г. до изплащане на вземането, сумата 348,20 лева (триста четиридесет и осем лева и 20 стотинки), представляваща мораторна лихва върху главницата за топлинна енергия за период от 15.11.2019 г. до 12.10.2022 г., 20,82 лева (двадесет лева и 82 стотинки), представляваща цена на извършена услуга за дялово разпределение за период от 01.09.2019 г. до 30.04.2021 г., ведно със законна лихва за период от 01.11.2022 г. до изплащане на вземането, сумата 4,40 лева (четири лева и 40 стотинки), представляваща мораторна лихва върху главницата за дялово разпределение за период от 31.10.2019 г. до 12.10.2022 г., за които суми е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК от 10.11.2022г. по ч.гр.д. № 59379/2022 г. Претендират се разноси.

Твърди се, че вземанията са възникнали по повод консумирана и незаплатена от ответника топлинна енергия за топлоснабден имот - гр.С, ж.к. Л. 4, бл. ****, вх. Б, ап. 317 за процесния период. Ищецът твърди да е налице облигационно отношение, възникнало с ответника въз основа на договор за продажба на топлинна енергия при Общи условия, чиито клаузи съгласно чл. 150 ЗЕ са обвързали потребителите без да е необходимо изричното им приемане. Поддържа, че съгласно тези общи условия е доставил за процесния период топлинна енергия, като купувачът не е престириал насрещно - не е

заплатил дължимата цена. Съгласно приложимите общи условия се дължи и обезщетение за забавено плащане. Сочи се, че ответникът, в качеството си на собственик на топлоснабдения имот през процесния период, е клиент на топлинна енергия /ТЕ/ за битови нужди по смисъла на § 190 от ДР на Закона за енергетиката. Твърди се, че за сградата - етажна собственост, в която се намира имотът на ответника, е сключен договор за извършване на услугата дялово разпределение на топлинна енергия с „Т.С.” ЕАД, в изпълнение на разпоредбата на чл. 138б от Закона за енергетиката. Съгласно чл. 155, ал. 1, т. 2, сумите за ТЕ за процесния имот били начислявани от „Т.С.” ЕАД по прогнозни месечни вноски, като след края на отоплителния период били изготвяни изравнителни сметки на база реален отчет на уредите за дялово разпределение в съответствие с разпоредбата на чл. 71 от Наредба № 2 от 28 май 2004 г. за топлоснабдяването. Представени са писмени доказателства. Правят се доказателствени искания за допускане на съдебно-счетоводна и съдебно-техническа експертиза по делото, представят се писмени доказателства.

Ответникът в срока по чл. 131 ГПК е подала писмен отговор на исковата молба чрез назначения от съда особен представител, с който оспорва исковете като неоснователни.

С отговора се оспорва ответникът да е потребител на ТЕ. Оспорва се имотът да е топлоснабден. Прави се възражение за изтекла погасителна давност. спорва се количеството топлинна енергия, което е доставено. Оспорва се имотът да е ползван от ответника през процесния период. Правят се доказателствени искания. Прави се искане предявените искове да бъдат отхвърлени като неоснователни.

Съдът, като прецени поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства и обсъди доводите на страните, съгласно разпоредбите на 235 ГПК, установи следното от фактическа и правна страна:

Предявени са по реда на чл. 422, във вр. с чл. 415, ал. 1 ГПК обективно и кумулативно съединени искове с правна квалификация чл. 79, ал. 1 ЗЗД, във вр. с чл. 150 ЗЕ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

Първата предпоставка за основателност на иска по чл. 79, ал. 1 ЗЗД, във вр. с чл. 150 ЗЕ, е наличието на валидно възникнало договорно правоотношение между страните за продажба и доставка на топлинна енергия на основание чл. 150 ЗЕ.

Продажбата на топлинна енергия от топлопреносното предприятие на клиенти на топлинна енергия за битови нужди се осъществява при публично известни общи условия, предложени от топлопреносното предприятие и одобрени от ДКЕВР, на основание чл. 150 ЗЕ. Съгласно чл. 153, ал. 1 ЗЕ, всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда – етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, са клиенти на топлинна енергия и са длъжни да монтират средства за дялово разпределение по чл. 140, ал. 1, т. 2 на отоплителните тела в имотите си и да заплащат цена за топлинна енергия при условията и по реда, определени в наредбата по чл. 36, ал. 3 ЗЕ. На основание чл. 153, ал. 6 ЗЕ, клиентите в сграда – етажна собственост, които прекратят топлоподаването към отоплителните тела в имотите си, остават

клиенти на топлинната енергия, отдадена от сградната инсталация и от отоплителните тела в общите части на сградата.

Съгласно тълкувателно решение № 2 от 17.05.2018 г. по тълк. д. № 2/2017 г. на ОСГК на ВКС, собствениците, респективно бившите съпрузи като съсобственици, или титулярите на ограниченото вещно право на ползване върху топлоснабдения имот, дължат цената на доставената топлинна енергия за битови нужди съгласно разпоредбите на Закона за енергетиката в хипотезата, при която топлоснабденият имот е предоставен за ползване по силата на договорно правоотношение, освен ако между ползвателя на договорно основание и топлопреносното предприятие е сключен договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди за същия имот, през времетраенето на който ползвателят като клиент на топлинна енергия за битови нужди дължи цената ѝ.

В тежест на ищеца е да установи при условията на пълно и главно доказване качеството на ответника на клиент на топлинна енергия за процесния период по отношение на посочения в исковата молба топлоснабден имот – ап. № 317, с адрес гр. С, ж. к. "Л. 4", бл. ****, вх. Б, като в тази връзка на ищеца е била разпределена и доказателствената тежест за установяване на това обстоятелство с доклада, изготвен по реда на чл. 146, ал. 1 ГПК.

В случая в исковата молба ищецът е навел конкретни твърдения откъде според него произтича качеството на ответника на клиент на топлинна енергия: същият сочи, че той е собственик или вещен ползвател на топлоснабдения имот (л. 3 от делото).

Съдът намира за нужно да отбележи, че именно ищецът с исковата молба посочва какво е основаниято на предявените от него искове, като в тази връзка излага и съответни фактически твърдения, като именно наведените такива са включени в предмета на доказване по делото. Недопустимо е съдът да уважи предявените искове, като установи факти, различни от изложените в исковата молба, доколкото това би нарушило принципа на диспозитивното начало в гражданския процес, а от друга страна би накърнило правото на защита на ответната страна, която изгражда своята защитна теза именно с оглед обективизираните в исковата молба фактически твърдения. С писмения отговор на исковата молба ответникът е оспорил твърденията, че е собственик или ползвател на описания имот.

В случая по делото не са представени доказателства, че ответникът е собственик или вещен ползвател на посочения в исковата молба топлоснабден имот, както се твърди от ищеца. Напротив, несъмнено се установява, че ответникът не е собственик на този имот.

По делото е приета като писмено доказателство спогодба от 21.09.2012 г., сключена между Столична Община – Район „Л.“ и К. В. К., съгласно която спогодба считано от 21.09.2012 г. ответникът холзва описания в исковата молба срещу заплащането на месечно обезщетение в размер на 80 лв.

С оглед събраните доказателства – писмо от Столична Община, Район „Л.“, от 27.09.2022 г. и спогодба от 21.09.2012 г., по делото несъмнено се установява, че топлоснабденият имот, посочен в исковата молба, е общинска собственост на Столична Община. Същият е бил отдаден под наем на ответника с договор от 2012 г. – посочената спогодба.

По делото липсват актуални данни относно обитателите на имота, включително дали наемното правоотношение между Столична Община и ответника е било прекратено на някакво основание.

Не се установява и дали ответникът К. към момента обитава имота въз основа на представения договор за наем от 2012 г.

Дори обаче да се приеме, че това е така – както беше посочено, съдът не намира, че посочените обстоятелства се установяват при условията на пълно и главно доказване от ищеца – то не може да се приеме, че ответникът К. има качеството клиент на топлинна енергия, още по-малко в качеството си на собственик или вещен ползвател на топлоснадбения имот, както се твърди в исковата молба.

Съгласно посоченото по-горе тълкувателно решение № 2/2017 г. на ВКС между ползвателя на имота на договорно основание и топлопреносното предприятие е налице облигационно правоотношение само при условие, че е сключен договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди за същия имот, през времетраенето на който ползвателят като клиент на топлинна енергия за битови нужди дължи цената ѝ.

В случая такива доказателства не са ангажирани, а от друга страна фактът, че имотът е общинска собственост, не предпоставя възникването на облигационно правоотношение между наемателите и топлопреносното предприятие по силата на закона. В тази връзка следва да се отбележи, че по делото не е представена настанителна заповед.

С оглед гореизложеното, по делото не се установява, че ответникът има качеството клиент на топлинна енергия по отношение на посочения в исковата молба топлоснабден имот, тъй като не е собственик на същия, както се твърди от ищеца. Само за пълнота съдът намира за нужно да отбележи, че не се установява при условията на пълно и главно доказване и наличието на облигационно правоотношение между ответника, в качеството му на облигационен ползвател на имота, и топлопреносното предприятие за процесния период.

При това положение е безпредметно да се изследват останалите предпоставки за основателност на предявените искове. Същите следва да бъдат отхвърлени като неоснователни.

По разноските:

При този изход на спора право на разноски има само ответникът.

Същият не е претендирал такива и е представляван от особен представител, чието възнаграждение е заплатено от ищеца.

Така мотивиран, Софийски районен съд

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените по реда на чл. 422, във вр. с чл. 415 ГПК от „Т.С.“ ЕАД с ЕИК: ***** и адрес: гр. С, УЛ."Я" 23 Б, общ. Столична, обл. С (столица), срещу К. В. К. с ЕГН: *****, и адрес: гр. С, ЖК."Л." 4, бл.****, вх.Б, ап.317, общ. Столична, обл. С (столица), искове с правна квалификация чл. 79, ал. 1 ЗЗД, във вр. с чл. 150 ЗЕ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД, за

признаване за установено, че ответникът К. В. К. дължи на ищеца "Т.С." ЕАД, както следва: сумата 1 954,89 лева (хиляда деветстотин петдесет и четири лева и 89 стотинки), представляваща цена на доставена от дружеството топлинна енергия за период от 01.05.2019 г. до 30.04.2021 г. за топлоснабден имот апартамент 317, в гр. С, ж.к. "Л." 4 бл. ****, вх. Б, ведно със законна лихва за период от 01.11.2022 г. до изплащане на вземането, сумата 348,20 лева (триста четиридесет и осем лева и 20 стотинки), представляваща мораторна лихва върху главницата за топлинна енергия за период от 15.11.2019 г. до 12.10.2022 г., 20,82 лева (двадесет лева и 82 стотинки), представляваща цена на извършена услуга за дялово разпределение за период от 01.09.2019 г. до 30.04.2021 г., ведно със законна лихва за период от 01.11.2022 г. до изплащане на вземането, сумата 4,40 лева (четири лева и 40 стотинки), представляваща мораторна лихва върху главницата за дялово разпределение за период от 31.10.2019 г. до 12.10.2022 г. , за които суми е издадена заповед от 10.11.2022 г. за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК по ч. гр. д. № 59379/2022 г. на Софийски районен съд, 178 състав.

Решението подлежи на обжалване по реда на глава XX от Гражданския процесуален кодекс пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____